

ת"פ 30432/12/16 - מדינת ישראל נגד יהודה פקדו,

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 30432-12-16 מדינת ישראל נ' פקדו
תיק חיצוני: 162823/2016

בפני
מאשימה
נגד
נאשם

כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מדינת ישראל

יהודה פקדו, באמצעות ב"כ עוה"ד אלעד עובדיה

החלטה

עניינה של החלטה זו בטענת "אין להשיב לאשמה".

רקע

1. ביום 14.12.16 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום שייחס לו שתי עבירות של איומים ועבירות של הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו ותקיפה סתם. על פי עובדות אותו כתב אישום, בתאריך 15.4.16 סמוך לשעה 04:00, במהלך מסיבה שהתקיימה ב"----" בבנימינה, איים הנאשם על מחזיק המקום מר מ ו (להלן: "המתלונן") כי ישבור אותו ואת המקום ואז תקף אותו בכך שדחפו ובעט ברגלו. עוד הואשם הנאשם בכך שהפריע לשוטרים שהגיעו אל המקום בכך שסירב להישמע להוראותיהם, התחבא מפניהם ובהמשך התנגד למעצרו בכוח, השתולל והכה את אחד השוטרים באגרוף בחזהו וכאשר הגיע אל תחנת המשטרה, איים הנאשם על השוטרי פעם נוספת בכוונה להפחידו ולהקניטו.

2. עם כפירת הנאשם בעובדות כתב האישום, טען בא כוחו כי הלה הותקף על ידי השוטרים וכי העדר "אישור השפיטה" הנדרש לצורך העמדתו לדין של אדם מקום בו קיימות תלונות הדדיות שלו ושל השוטרים בדבר שימוש בכוח, מהווה פגם היורד לשורשו של עניין ויש להורות על ביטול כתב האישום מטעמים של הגנה מן הצדק. המאשימה התנגדה לבקשה ובתוך כך הצהירה כי תסכים להסיר מכתב האישום את העבירות שלטענתה בוצעו כלפי השוטרים, דהיינו אחת משתי עבירות האיומים והעבירה של הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו.

3. בהחלטתי מיום 17.10.17 הבהרתי כי לטעמי אין מדובר במקרה המחייב את ביטול כתב האישום כולו וכי ניתן להסתפק בביטול שתי העבירות הנ"ל, תוך הותרת העבירות שלפי הטענה בוצעו במתלונן, על כן. משכך, הוריתי על תיקון כתב האישום בדרך של הסרת סעיפים 6 ו-7 לפרק העובדות ותיקון סעיף 8

בהתאמה וכן על תיקון פרק הוראות החיקוק בדרך של הסרת אחת משתי עבירות האיומים והעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

4. כתב האישום תוקן בהתאם ובמהלך הימים 30.10.17, 6.11.17 ו- 8.1.18 נשמעו כל עדי התביעה, למעט עדים מס' 2 ו-6 שהמאשימה ויתרה על העדתם ועדה מס' 4 שלא התייצבה בבית המשפט- בפעם הראשונה בשל זימונה בשלב מאוחר מדי ובפעם השניה - בדיון מיום 8.1.18 - משום שהמאשימה לא וידאה זימונה כדין.

5. לנוכח מצב הדברים המתואר לעיל, החלטתי שלא לאפשר למאשימה את דחיית המשך שמיעת הראיות לשם זימונה של עדת התביעה מס' 4 פעם נוספת והוריתי על פתיחת פרשת ההגנה כפי שנקבע מלכתחילה כי יעשה באותו דיון.

6. בשלב זה הודיע ב"כ הנאשם על כוונתו להעלות טענת "אין להשיב לאשמה" ובהמשך הוגשו נימוקי בקשתו בכתב.

הבקשה ונימוקה

7. בבקשתו טען ב"כ הנאשם כי אין בראיות שהובאו מטעם המאשימה כדי לבסס תשתית ראייתית מספיקה לצורך הרשעה בפלילים. ואלה הם נימוקי בקשתו:

- גרסת המתלונן אינה אחידה והיא מתפתחת.
- הן בהחלטתה לוותר על השמעת עד תביעה מס' 2 - שוטר הסיור ארז נדף והן באופן התנהלותה בכל הנוגע לזימון עדת תביעה מס' 4 - השוטרת שירלי סולומון, גרמה המאשימה לחוסרים ראייניים משמעותיים.
- הימנעות המשטרה מלבצע מסדר זיהוי תקין שיעמוד בנהלים הנהוגים, עולה כדי מחדל חקירתי והיא פוגמת בזיהוי הנאשם כפי שנטען על ידי המתלונן.

תשובת המאשימה

8. בתגובתה לטענות דלעיל טענה המאשימה כי בשלב זה אין בית המשפט צריך להידרש להכרעות בעניין מהימנות העדים, כי זיהוי המתלונן את הנאשם בנסיבות בהן נעשה הדבר היה וודאי, וכי אי העדת השוטרים ארז נדף ושירלי סולומון אין בה כדי לפגום במשקל העדויות שנשמעו והראיות שהוגשו. ראיות

אלה, כך לשיטת המאשימה די בהן כדי להביא להרשעת הנאשם בעבירות האיומים והתקיפה המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן.

דין והכרעה

9. סעיף 158 לחוק סדר הדין פלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, מורה כי:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף

לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי

טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע

להשמיע את דברו בעניין...".

10. ככלל, חובתה של המאשימה היא להניח בפני בית המשפט ראיות להוכחת האשמה המיוחסת לנאשם. מקום בו לא עמדה המאשימה בחובה זו ולא הביאה ראיות אשר יש בהן על פניהן כדי לבסס הרשעה, לא תקום חובתו של נאשם להשיב לאשמה.

11. בבחינת ראיות המאשימה בהקשר זה די בכך שבית המשפט ישתכנע כי קיימות ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום. בשלב זה, אין הוא נדרש להכריע בשאלת דיות הראיות וגם או במידת מהימנותן וכן אין הוא בודק האם המאשימה הוכיחה קיומן של ראיות סיוע או דבר לחיזוק, מקום בו נדרשות כאלה.

12. בשלב זה על בית המשפט לשקול האם - בהנחה שינתן בעדויות שנשמעו ובראיות שהוצגו מלוא האמון ומלוא המשקל הראייתי - יהא מקום להרשיע את הנאשם.

לעניין זה ר' דברי כב' השופט שמגר (כתוארו אז), בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון ואחרים:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה

אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה

שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען

כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי

בית-המשפט העליון, ב-ע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה

מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל

מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם... לא בשלב זה על בית-המשפט

לבחון את משקלן של הראיות ואת מהימנותם של העדים שהביאו ראיות

אלה. מה שעליו לבחון הוא אם ישנה ראיה או לאו, ובמילים, 'ראיה

כלשהיא' אינני מתכוון לקורטוב (allitnics) של ראיה, אם בית המשפט

סבור כי יש ראיות על נקודות חשובות אלה או אחרות, הרי תיקרא

ההגנה להשיב."

13. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים על רקע העדויות ששמעתי והראיות שהונחו בפני עד כה, דעתי היא כי דין הבקשה להידחות.

ואלה הם נימוקי:

א. מטעם המאשימה נשמעו עדות המתלונן, ועדויותיהם של השוטרים שהוזעקו אל מקום הארוע, עצרו את הנאשם וגבו את הודעותיו.

ב. במהלך עדותו בבית המשפט - הן בחקירה הראשית והן בחקירתו הנגדית על ידי ב"כ הנאשם, חזר המתלונן על כך שהיה זה הנאשם שאיים עליו ותקף אותו, הוא ולא אחר, ועמד על זיהויו הוודאי על ידו, כך למשל בהשיבו לשאלות בא כוחו: **"עם טיק, בלי טיק, זה הוא לחלוטין"** וכן: **"אני מזהה אותו עכשיו עוד פעם כאילו זה חלק מהאירוע חוזר על עצמו" (עמ' 13).** זאת לצד אישורו כי לא כך היו פני הדברים במסדר הזיהוי.

ג. גם בעימות שנערך ביניהם בתחנת המשטרה **(ת/9+9א')** כשנשאל מי הוא הבחור שיושב מולו, אמר המתלונן: **"זה הבחור שבערך בשעה 02:45 עד השעה 04:00 לא הפסיק לאיים ולדחוף..."**

ד. מנגד, שמר הנאשם על זכות שתיקתו, הן במהלך חקירותיו **(ת/11, ת/13)** והן בעימות שנערך בינו לבין המתלונן כאמור.

ה. במצב דברים זה ובשלב זה בו אינני נדרשת להכריע בשאלת דיות הראיות וגם או במידת מהימנותן , דעתי היא כי די באלה כדי להקים את חובת הנאשם להשיב לאשמה המיוחסת לו בכתב האישום.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

פרשת ההגנה תישמע במועד שנקבע לכך, דהיינו ביום 22.1.18 בשעה 11:30.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ח, 17 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.